

Већ се увелико ради

● У Кикинду су стигли први учесници Симпозијума скулптуре у глини ● Задовољство пруженом шансом

ДВОЈЕ вајара, две различите генерације, два поднебља из којих су стигли, већ предано раде у тишини замрлог погона „Тозе Марковић“. Нандор Глид, доајен југословенске скулптуре и Анета Светијева, симпатична Скопљанка са знатним керамичарским искуством.

Питамо их о првим утисцима, о граду домаћину о извозу, глине.

НАНДОР ГЛИД:

— Овде сам први пут. После не дељу дана боравка не могу много да кажем о Кикинди. Допада ми се оно што се ради у центру. Ти продори будућег платоа у зеленило, кога у вашем граду има доста. Биће то лепо средиште града.

Симпозијум је уметнички изазов. Глина, теракота, то су произвори скулптуре. Фабрика која експлуатира производњом од тог највојвођанскијег материјала, глине, много је учинила да се оствари веза између уметности и непосредне производње. У Југославији све ове године нико није радио велике скулптуре у глини, нико нема искуства у финалном стваралаштву од овог лепог материјала. Зато сам поменуо уметнички изазов. Ово је акција након које су сви на добитку: уметници квојим резултатима, спознајама, а град и фабрика приближавањем уметности народу: дела ће остати изложена у кругу ИГМ „Тоза Марковић“ и на истакнутим пунктовима у граду. Време ће донети и друге резултате: открићемо колико е теракота и мајолика отпорна на утицај климе, на влагу и ниске температуре. Биће то низ нових сазнања о

специфичној уметничкој технологији.

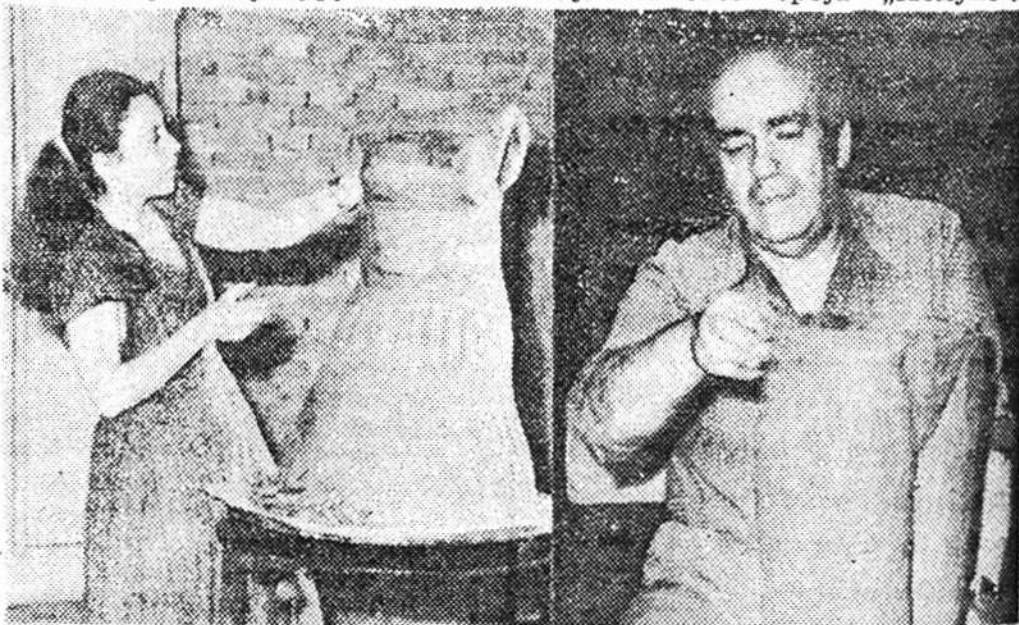
АНЕТА СВЕТИЈЕВА:

— Као студент сам упознала војвођанске пејсаже, нека села. У Кикинди сам такође први пут. Центар ми се допада, не као визија будућег изгледа, већ онакав какав је сада по непроменљивим елементима, склопу старих зграда.

Што се симпозијума тиче, он обећава да ће прерасти у нешто веома лепо. Значајно је што наша средина, упркос моменталној општој економској ситуацији, није занемарила културу. За поче-

могући су због технологије. Нико од вајара није смео да се спусти у неки већи пројекат, јер не постоје могућности да се велика скулптура у сопственој режији финализира, испече да од „сувог блата“ постане теракота. Зато и немамо искуства. Стварам као керамичар интензивно већ две године, а ипак је и за мене ово ново, нов подстицај и нов изазов. Драго ми је што као уметник могу на тај изазов и да одговорим. Већ само искуство ће бити драгоцено, јер ћу бити једна од неколицине вајара који имају шансу да га стекну.

Са Јованом Солдатовићем нисмо стигли да разговарамо пре закључења овог броја „Комуне“.

так, све је добро: и број вајара који ће ове стварати, и овај амбијент глине. Пре пет година, када сам у Аранђеловцу од Слободана Којића први пут чула за ту идеју, да се уметницима пружи шанса стварања великих скулптура од глине, била сам по мало у неверици. Глину као материјал волим, али уметнички узлети не-

Привремено је одсутан, вратио се у Нови Сад да донесе „неке ситнице“. Очекујемо га нестрпљиво, као и Нандор Глид који ушаљо каже: Солдатовић ми недостаје, само је он на овом симпозијуму старији од мене. Док не стигне, ја сам, хтео или не, најстарији!

Хрвоје Радовановић